

врѣме и най рѣдката общественна добродѣтель. Често са употребяватъ противъ нея, като орѣжие, най почетнитѣ прѣдания и общественни учрѣждения и даже нѣкои отъ най естественнитѣ и деликатнитѣ челоуѣчески чувства; за да би било възможно, въ такива случаи да са говори смѣло истинната, разбира са, потребно е такова съединение на рѣшителността, и такта, съ каквото владѣять твърдѣ малцина. Нѣма, разбира са, никаква потребностъ или необходимостъ да са казва винаги и на всекадѣ всичката истинна, която ви са е случило да научите; нѣма нищо по досадно отъ истинната, която върви напрѣко съ извѣстни общественни ползи, учреждения и страсти; но повода пъкъ за подобна досада, макаръ той по нѣкога и да е неизбѣженъ и необходимъ, никакъ не трѣба да търсими въ каквото и да би било. Кѣмъ подобенъ случай най умѣтно е приложимо изрѣчението въ Св. Писание: «бѣдете мѣдри, като зѣми, и кротки като гълѣби.» Но все таки бивать случаи, когато човѣкъ е длѣженъ да хортува смѣло, че ако-ще-би му са случило, при това, да поускуби безцеремонно брадата на нѣкой почетенъ авторитетъ. Който не са рѣшава на това, той е страхливъ и подлець, и никакъ не може да бѣде оправданъ съ това, че има 999 малодушни послѣдователи.

VI. По добъръ съвѣтъ не мож да на младежитѣ, отъ този: *никога да не оставатъ празни.* Това е едно отъ тѣзи отрицателни правила, които не даватъ на волята двигателна сила; но ако отричанието, по видимому, не можтъ да на избавяють отъ лукавия, то тѣ, при все това, често служатъ като пригодно срѣдство за сближавание съ духа на доброто, нѣма, разбира са, никаква потребностъ да обгражда човѣкъ дѣятелността си съ стѣната на неизмѣнитѣ правила, такъвъ формаленъ педантизъмъ произлѣзва отъ тѣснота на взгляда и може да поведе къмъ йоще по голѣма тѣснота; но извѣнмѣрно важно е да са приучва човѣкъ, колкото е възможно по отъ рано, на бережливото употребление на врѣмето, а това е възможно само съ ввожданието на реда